

МОМЧИЛО БАЈАГИЋ БАЈАГА ВОДИЧ КРОЗ СНОВЕ

Издавач:
НИД Компанија "Новости" ад
Трг Николе Пашића 7, Београд

Генерални директор и главни уредник:
Манојло Вукотић

Извршни директор издавачке делатности:
Александар Бацковић

Уредник:
Миломир Краговић

Дизајн:
Вук Попадић

Лектура / коректура:
Слађана Ковчић

*Фотографија на корицама
и архивске фотографије:*
Небојша Бабић

Архивске фотографије:
Зорица Бајин Ђукановић
Горанка Матић
Дуња Допсај
Александар Зеџ

ISBN: 978-86-7446-212-6

Тираж:
20.000

Штампа:
Публикум, Београд

МОМЧИЛО
БАЈАГИЋ
БАЈАГА

ВОДИЧ
КРОЗ
СНОВЕ

ПЕСМЕ ЗА ПЕВАЊЕ, ЧИТАЊЕ И ШАПУТАЊЕ

Док се возите колима по Београду и околини (пазећи да се не замислите и несмотрено пређете државну границу) и док слушате бесмртни радио, сваких десетак минута чујете једну од песама Момчила Бајагића Бајаге; песму – причу испевану у част улице којом се управо возите – „Змаја од Ноћаја“, на пример, или, нешто мало касније, „доле испод Славије када шина савије...“

Једног давног дана, Бајага је почео песмама да описује Београд; испреплето је своје име са именом града, са рекама, обалама, улицама, капијама, небеским лампионима изнад Калемегдана:

„Месец је млад, а ноћ је врела,
Звезде се роје изнад главе,
Вече мирише на позно лето,
А ти на ретке пољске траве...“

Град. А у граду свега и свачега.
Поноћни каубој. Мачка на усијаном лименом крову. Трамвај звани жеља. Маријана моје младости. Светлости велеграда. Булевар сумрака... Једном речју – Београд.
Није баш најлепши, али је у Бајагином случају – „највољенији“.

„Те ноћи стигао сам касно
Напољу падала је киша
Као игла сам се провук’о кроз мрак.
И чим сам откључао врата
На небу севнула је муња
Помислих „Боже, да ли је то добар знак“?
Доле су светлели неони као шарени балони
Мокре улице су певале...“

Овако почиње добар филм. О великом граду и опрезном погледу са двадесетог спрата, у поноћ. И, онда „је зазвонио телефон“. И зачуо се глас „анђела“. А заправо је био ђаво који говори кроз марамицу.

Кад сам пре (скоро) тридесет година први пут чуо Бајагину песму и глас, помислио сам да је нека техничка грешка; неко је пустио „успорени снимак“ траке, или је реч о радиофонском експерименту, са радним насловом: Човек пева са дна бунара у Калемегданској тврђави.

Међутим, кад сам чуо и другу песму, схватио сам да се појавио певач и песник посебног дара, са рекама у венама.

И, тако, ево, скоро тридесет година Бајага пева бранећи свој град од налета коњаника на мазгама са вриштећим инструментима у рукама уз завијање завичајних песама које уништавају комарце и (нажалост) пчеле, гасе улично осветљење, сушећи траву, фонтане и све оно што не личи на крш одакле су дојахали.

Од памтивека је познато да се градови бране тврђавама, топовима и песмама.

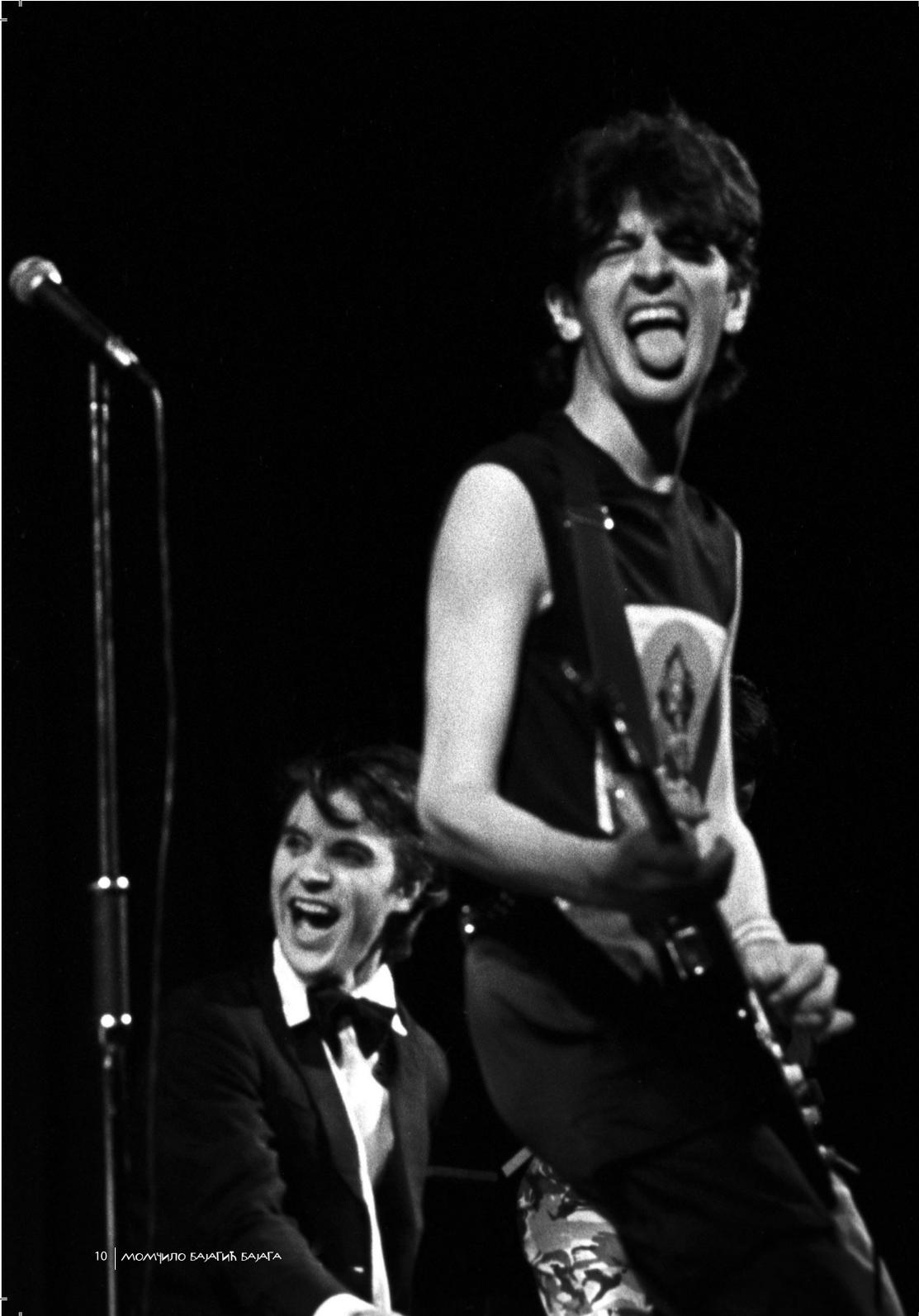
Од тврђава обично остају „туристичке рушевине“, топови се претопе у сувенире, а песме преживе све невоље и остају за сва времена – ако су од доброг материјала; читају се, певају, или, шапућу по кућама, двориштима, кафанама...

Бајагине песме су се „одметнуле“ у народ. Уграђене су у културу ове земље, као једна од оних угаоних стена у тврђави, која чува Београд за генерације и генерације које долазе.

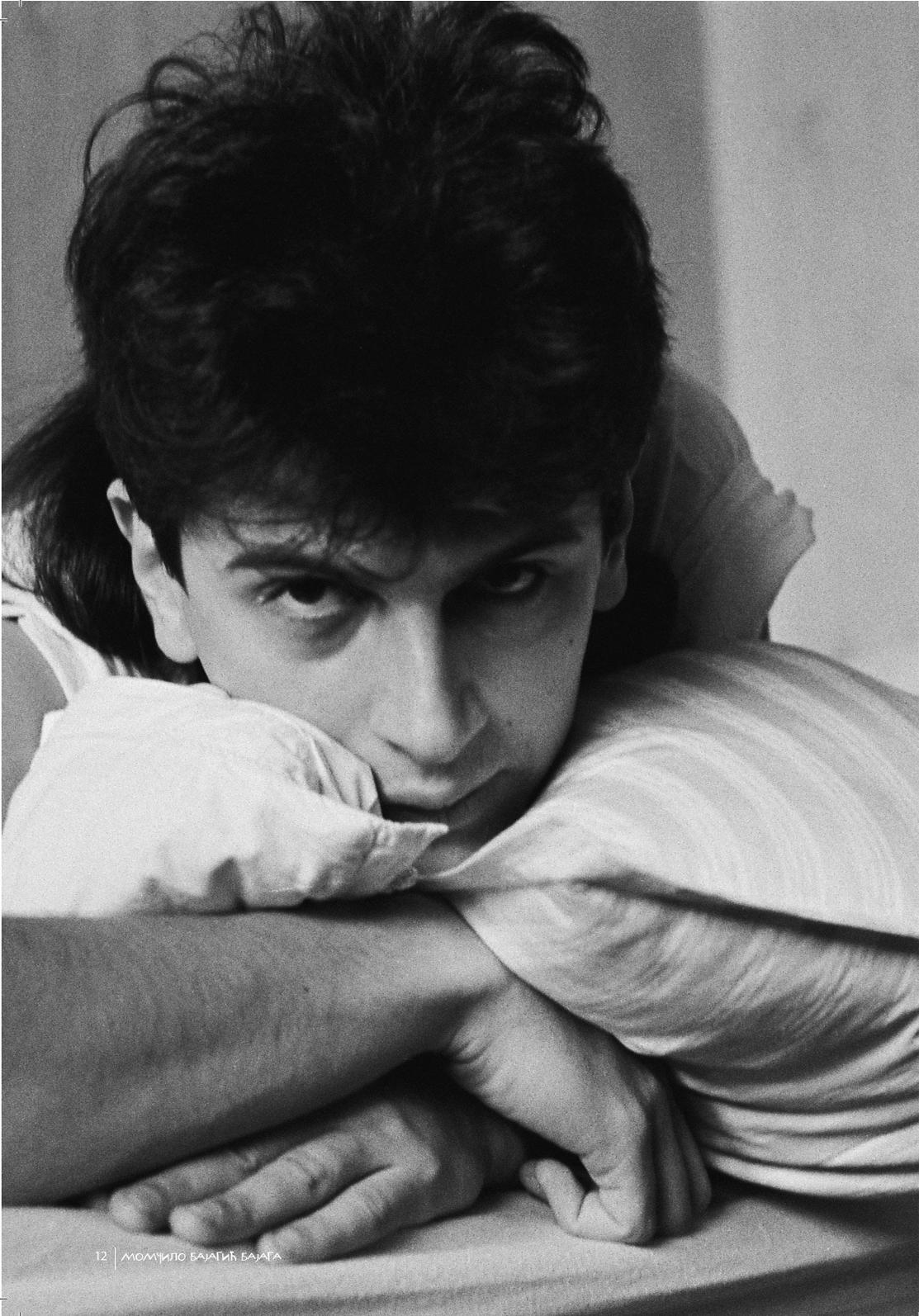
Београд, мај 2012.

Душан Ковачевић

БАЈАГА И ИНСТРУКТОРИ

ПОЉУБИ МЕ

Месец је млад, а ноћ је врела.
Падају звезде падалице.
И док ми капље зној са чела,
мрак је и не видим ти лице.

Доле под нама чује се како
шкрипе точкови ноћних шофера.
А ја те волим у мрклом мраку,
на задњем спрату солитера.

Пољуби ме, дотакни ме уснама.
Са уснама к'о згаженим трешњама.

Понекад само када блесне светло
велике неонске рекламе,
угледам твоје мачије очи
како ме милују из таме.

Месец је млад, а ноћ је врела.
Звезде се роје изнад главе.
Вече мирише на позно лето,
а ти на ретке пољске траве.

Пољуби ме, дотакни ме уснама.
Са уснама ко згаженим трешњама.

ЛИМЕНЕ ТРУБЕ

Љубим те није најбоље,
на небу страшно знамење.
Љубим те, боље не може.
Маршира тешко камење.

Ја стојим, гледам, не схватам.
И губим концентрацију.
Мисли ми беже, нестају,
иду у емиграцију.

Лимене трубе дувају,
не волим војну музику.

Па бришем руж са усана.
И бришем зној са дланова.
Не излазите никауда,
из закључаних станова.

Људи беже, људи беже,
људи беже, људи одлазе.

Лимене трубе дувају,
не волим војну музику.

БЕРЛИН

Мој ћале је хтео пешака до Берлина,
да ухвати лично Адолфа за уши,
а када је стигао негде до Беча,
већ су га престигли Амери и Руси.

Те зиме је било вруће у Берлину,
на небу је писало Б-52
и велики букети од усијаног гвожђа
су падали на кровове
к'о гроздови од грожђа.

На Берлин,
нисам мислио на Берлин,
ја сам мислио на Берлин
са Берлинцима.

Ја сам мислио на Мерлин!
Са Берлинцима.